

Seguim el fil SUFICIÈNCIA 1

1 °BS° "E1 1 #, v °1f
° ∞ æ 1 v 1#

Aquest recull d'escrits és del grup de nivell Suficiència 1 (curs 2013-14).

L'activitat "Seguim el fil" proposa escriure una història a partir d'un poema de Vinyoli. El fragment en cursiva de totes les narracions és el fragment que va fer conjuntament tot el grup. La resta és l'aportació personal de cadascú per acabar la història.

SLC de Vic.
Activitat: Any Vinyoli
"Seguim el fil"

HISTÒRIA 1

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponía, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar.

M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Amb el temps, vaig saber el profund secret amagat.

En Pere va ser un pescador d'aquests que anava en grans vaixells, i havia donat la volta món. En un dels viatges va arribar al Japó, anava amb un balener i va haver-hi una gran tempesta, va caure al mar i va passar molts dies a l'aigua.

Després d'això va tornar a casa i mai més es va allunyar gaire de terra ferma, i no volia parlar de la seva vivència, ni com es va fer la cicatriu de la galta, es quedava en silenci...

La meua àvia, com la gent del poble, volien ajudar-lo, però ell no va explicar res de res.

Belén Simarro (S1)

HISTÒRIA 2

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponía, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

L'àvia m'enviava a buscar el pa, a fer encàrrecs, a comprar... i jo escoltava totes les converses. Algun cop la Facunda del forn xerrava i no s'adonava que jo encara hi era,

mig amagat, sempre anava escoltant per tot arreu encuriósit per les històries d'en Pere.

Fins que un dia la Carme de Ca l'Oncle Xato que sempre xerrava més del compte, mig parenta d'en Pere i bona amiga de l'àvia, em va explicar prou per lligar tota la història.

Per la Festa Major de Sant Joan del 36, en Pere, tot mudat, va anar a l'envelat, amb el seu amic Ferran. Allà hi havia el ball de confeti i tocava l'orquestra Meravella.

Feia estona que havia clissat una xicota menuda, però molt ben plantada. Tot d'una la va veure amoïnada, amb una arracada a la mà, havia perdut l'altra i l'estava buscant. En Pere es posà a buscar-la amb tan bona fortuna que la va trobar, tot i estar enterrada en un mar de confeti.

Aquella nit van ballar tot el que va tocar l'orquestra i, de matinada, acompanyats per la tia i el cosí d'ella fent de carrabines, van anar a veure la sortida del sol.

Va ser un estiu fantàstic, però massa curt. Ell va ser cridat a files per anar al front. Aquella guerra ho va esgarriar tot.

En Pere, quan va acabar la guerra, el van enviar tres anys a l'Àfrica, complint un servei militar addicional com a càstig per haver fet la guerra en el bàndol republicà i quan va tornar a Voramar la Caterina ja s'havia casat amb un jove metge, que prometia molt i que un dia li curaria les ferides a la cara d'en Pere que li van fer quan es dedicava a fer estraperlo, però això es una altra història.

2

Va arribar setembre i l'estiu s'acabava, i un dia en Pere em va preguntar:

-Quimet, què voldràs ser quan siguis gran?

-Pescador com tu – li vaig respondre.

Però el destí em portà per altres camins i ara sóc metge com l'avi i el pare, i m'he de conformar a anar a pescar, només de tant en tant., Hi vaig amb en Peret, el nét d'en Pere, que és pescador també, com el seu pare i el seu avi i que ara és el meu cunyat.

Pere Capdevila (S1)

HISTÒRIA 3

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponia, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana riallera i enèrgica, amb el sis – cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tant escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar –més aviat destorbava – a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Sovint anava a recollir petxines a la platja. Els ulls gairebé sempre se'm decantaven cap a la barca que hi havia no gaire lluny de la casa de l'àvia, on amb mans destres en Pere teixia amb una habilitat que li donava la pràctica dels anys, la xarxa que cada dia llençava a la mar, esperant aconseguir el peix que li permetria viure tranquil sense que s'hagués de preocupar per les necessitats diàries.

El seu passat seriós i la soledat que se li endevinava despertava la meva imaginació. La cicatriu que li baixava per la cara em feia endevinar unes aventures o perills passats que li conferien el seu tarannà.

M'hi vaig apropar, i en començar a parlar-hi em sorprengué que no fos tan esquerp com tothom deia i en anar parlant, m'explicà la història de la cicatriu.

Essent un jove intrèpid va voler pujar a la moto que duia un estiu de vacances del poble veí. Va descobrir que no era ben bé com portar una barca, que tenia males jugades, i en deixar anar l'embragatge de cop, no la va controlar i el va llançar a terra, amb el manillar que li va tallar la cara.

No va gosar explicar-ho a ningú, de tanta vergonya com li feia, i va deixar que tothom pensés el que volgués. Així va néixer la seva història. El seu misteri.

Amb el temps ja li va estar bé. L'única que ho sabia era l'àvia que li havia curat la ferida i que li havia promès que no diria mai com havia estat l'incident.

Ara m'ho explicava a mi, i això em deixava sorprès. Per què a mi? Si no ho havia dit mai a ningú. Potser per por que m'ho expliqués l'àvia.

Em va dir que li queia bé, i que li recordava l'infant que ell havia estat.

Ens vam fer amics i aquell estiu el vell mariner va deixar de ser un solitari, compartint amb l'àvia i amb mi belles històries vora el mar.

Assumpta Arumí (S1)

HISTÒRIA 4

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponia, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

El seu tarannà despertava en mi una curiositat gairebé desmesurada. En la solitud de la nit, imaginava la seva joventut, com la d'un "pirata" buscador de tresors" per les illes del Carib, fantasiejava i somiava històries inacabades de pirates i tresors...

Aquell vespre després de sopar estàvem asseguts al porxo prenent la fresca, quan de sobte li vaig preguntar:

- Àvia, àvia!
- Què vols?
- Vull saber, qui és en Pere?
- Mirant-me per sobre l'espatlla, va dir-me:
- Què dius?
- Qui és en Pere?
- Un pescador.
- No, no, això ja ho sé, vull saber qui és realment en Pere.
- Ai, Quimet! Si tan gran és la teva curiositat, ara t'ho explico.

En Pere i jo sortíem a la mateixa colla, érem molt amics. En Pere i la meva íntima amiga, l' Antònia, estaven molt enamorats. Una tarda d'estiu, amb la barca varen anar mar endintre sense adonar-se del temporal que arribava. La mar va embogir, la barca va bolcar i les onades els portaren a la platja: l'Antònia. sense vida, i ell mal ferit. Per això el seu tarannà és sorrut i solitari.

En Quimet, amb els anys, va aconseguir que ell és tragués la motxilla que duia al damunt i trobar altre cop les ganes de viure al costat de la seva estimada àvia.

Montse Aumedes (S1)

HISTÒRIA 5

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponia, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Cada dia que passava la meva curiositat anava creixent i no parava de fer preguntes a tothom, però semblava que parlava amb les parets. Ningú no em contestava.

Un matí estava assegut, sobre la sorra a l'ombra d'una barca, mirant com en Pere cosia una xarxa davant la seva barraca, la meva tiferia no va poder aguantar més i de cop li vaig preguntar:

- Pere! Com et vas fer aquesta cicatriu de la cara?

En Pere com si fes vent, va continuar amb la seva feina.

- Pere, Pere... que em sents?
- Fuig d'aquí vailet, - va rondinar -. Això no és cosa teva, ves a escampar la boira.

Va girar cua i entrà dins la barraca, tancant la porta al seu darrere.

Aquest misteri em tenia cada cop més intrigat. No parava d'imaginar-me històries sobre en Pere.

– I si és un temut pirata?

No parava gaire per casa. M'agradava molt voltar pel port mirant el que feien els pescadors intentant ajudar-los. Sempre que podia els feia preguntes sobre el Pere, però mai n'obtenia cap resposta. Es miraven entre ells i murmuraven alguna cosa que jo no entenia gaire bé.

Un capvespre del mes d'agost mentre empaitava un esquirol amb la meva fona pel camí de ronda vaig veure el Pere que sortia del port amb la seva barca. Mentre mirava com s'endinsava a la mar una esgarrifança em va recórrer tot el cos i vaig anar corrent cap a casa l'àvia.

Vaig entrar a la cuina esbufegant just quan l'àvia posava el sopar a taula.

- Què són aquestes presses Quimet? Que t'empaita algú?
- Nooo... àvia. He vist el Pere que sortia de port i he agafat por. Ningú no me'n vol parlar i jo necessito saber què va fer. Per què tothom li té tanta por?
- Seu, Quimet – va dir-me l'àvia-. Jo t'ho explicaré.

I l'àvia va començar el seu relat:

- Fa uns quants anys, quan el teu pare era petit, en Pere va fer una cosa molt dolenta... va matar un Guàrdia Civil per salvar un molt bon amic, el teu avi –En sentir això vaig obrir un ulls com taronges-. L'avi Martí, després de la guerra feia contraban i el Pere l'ajudava... – l'àvia va agafar aire i tancà els ulls.
- Continua àvia, no t'aturis. Què va passar? – li vaig preguntar amb impaciència.
- Un capvespre l'avi i el Pere portaven la seva petita barca plena de farcells amb la mercaderia d'estraperlo que havien descarregat d'un veler francès i en arribar a la Cova d'en Gispert per amagar-los els esperava una parella de la Guàrdia Civil, que ja feia dies que els vigilava. Els varen requisar els farcells que portaven, que eren plens de cafè i tabac, i els donaren una pallissa, fins a deixar-los inconscients, que gairebé els costà la vida –. L'àvia tenia els ulls plens de llàgrimes, però va continuar amb un fil de veu-. Mentre el teu avi era ajagut a terra inconscient en Pere amb les poques forces que li quedaven es va llençar contra la parella de la Guàrdia Civil amb tan mala sort que un d'ells va caure d'esquena i es va colpejar el cap contra unes pedres, quedant molt mal ferit. Va morir al cap d'una setmana i en Pere va ser detingut acusat d'assassinat. Ha passat vint-i-cinc anys a la presó, però és bon home... és un bon home – no parava de repetir. Vaig aixecar-me i vaig abraçar l'àvia.

HISTÒRIA 6

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponia, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Jo estava encuriós, quan es parlava del mariner de barba blanca tothom callava, la gent gran defugia la conversa.

Recordo els dies d'estiu, al matí, a l'hora d'esmorzar, a la cuina de l'àvia -una mica petita- però molt clara, amb unes vistes al mar meravelloses que tota quedava il·luminada d'un color blau clar molt alegre.

No sé si eren els esmorzars o l'encant d'aquella cuina petita i acollidora, però tinc bons records dels esmorzars de l'àvia, l'olor del cacau calent i la coca sortida del forn.

7

Quan jo baixava per l'escala tot saltant l'àvia em deia:

-Bon dia, Quimet, au vinga, seu, ja tens la llet a taula.

-Bon dia, àvia -ella s'acostava i em feia un petó.

-Que n'ets de guapo!-em deia.

-Àvia, ahir a la platja, vaig estar parlant amb el pescador de barba blanca.

-I què et va dir?- va contestar tota alterada-

-Li vaig demanar per què tenia la cicatriu a la galta.

-Fuig, fuig d'aquí, vailet -em va escridassar. I va marxar.

-Àvia, ho saps per què té aquesta cicatriu?

-Bé, alguna cosa en sé.

-Dons, seu i esmorza, que t'explicaré una petita història.

L'àvia es va asseure al meu costat i va començar a contar la història.

Un dia de fa molts anys, quan en Pere de barba blanca era un noi jove i valent, va sortir a la mar amb la seva barca, anava acompanyat de la xicota, que es deia Maria.

La Maria tenia els ulls blaus i els cabells llargs fins a la cintura, de color negre, i una pell de color morena i fina.

Era molt bonica, sempre estava contenta i a la seva boca s'hi dibuixava un somriure que la caracteritzava per la seva dolçor.

Van sortir a la mar a l'horabaixa, quan el sol es començava a pondre. El cel s'anava enfosquint i al fons es divisaven uns núvols negres i molt grossos que amenaçaven tempesta.

-Pere, hauríem de tornar. Els núvols assenyalen tempesta -va dir inquieta la Maria-.

- No pateixis, dona, només seran quatre gotes i prou-tot confiat en Pere.

-De totes maneres es fa tard -va dir la Maria.

Però en Pere va seguir mar endins, sense fer-li cas. Amb tanta mala sort que el vent va començar a bufar amb molta força, i amb pocs minuts va arrencar a ploure i a tronar amb uns llamps gegantins que il·luminaven el cel intensament.

La tempesta cada vegada s'embolicava més fort, vent ,pluja, llamps i trons.

En Pere prou feines tenia per dominar el timó. L'impacte de les gotes feia mal a la cara, i a més no es veia gaire per on navegaven .

Van entrar dins la cabina per buscar uns guants i caputxes per protegir-se de la pluja, i just en sortir van veure un gran foc al cel seguit d'uns guspireigs brutals. Al cap d'unes dècimes de segons el potent " crac" va ressonar com un esvoranc gegant seguit d'altres més petits a continuació.

Tot i que en Pere era un bon mariner i sabia el perill que hi havia de navegar sota una tempesta de llamps, es va trobar sota la tempesta elèctrica sense adonar-se'n .

Amb tanta mala sort que un llamp va espetegar al masteler, i es va partir en dos trossos. Quan ells dos intentaven adreçar la barca el masteler va caure sobre la Maria i desgraciadament el seu cos i esperit van passar a la gran pau blanca sota el cel clement.

En Pere intentant socórrer-la i fer-la fora de perill, es va fer una ferida molt profunda a la galta, i la cicatriu sempre més li ha recordat la trista història de la seva estimada.

-I per què està tant enfadat, si ja fa tant de temps?-va preguntar en Quimet.

-Doncs en Pere estava tan enamorat que mai més l'ha pogut oblidar, i cap altra dona ha omplert el seu buit.

-Això és un mal d'amor.

-I què vol dir un mal d'amor?-va preguntar en Quimet.

-Doncs ara encara ets una mica jove per entendre-ho, quan siguis més gran ja ho entendràs -va dir l'àvia.

HISTÒRIA 7

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponía, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

... Però em recordo la seva història, més aviat una llegenda o conte, que l'àvia Caterina em va explicar.

Fa molt de temps quan en Pere era un pescador jove i guapo, la fortuna sempre l'acompanyava. Cada vegada la seva barca tornava a la costa carregada amb peix i marisc. Hom deia, que no era casualment, que l'ajudava una sirena enamorada, al Pere.

Poc temps després el Pere va trobar una bella noia que es deia Maria, i tothom al poblat esperava que ella seria la seva esposa.

Un dia el Pere i la Maria van anar al mar i de sobte va començar un tràngol terrible. A la fi la barca va quedar derrotada per les roques. El Pere va tenir ferides greus, però en va sortir viu, al contrari, la Maria va desaparèixer.

Deien que la sirena es va venjar per la seva traïció.

Pots creure-ho o no, però des d'ací i fins ara quan el Pere vol anar al mar, cada vegada de cop comença un tràngol.

Svetlana Protsenyuk (S1)

HISTÒRIA 8

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponía, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Era a la platja embadalit, mirava aquell home torrat pel sol, amb la camisa i els pantalons arromangats que descobrien una pell gruixuda amb les pigues del temps. Arrossegava una petita canoa feta amb fusta de principis del món. Hi penjaven les xarxes vives i a dins petits peixos lluitaven per tornar a l'aigua, per la seva llibertat. Era una baralla desigual, semblava que la rigidesa, la força de les cordes guanyaria. M'hi apropava lentament, volia obrir aquell filat i veure'ls saltar tots plegats.

De sobte un crit:

- Quim!- vaig sentir.

La Caterina, la meva àvia, volia que vingués cap a casa, de segur que m'explicaria algun conte. Era molt xerraire però no la vaig deixar, li vaig contar la meva il·lusió, em va escoltar amb atenció.

- T'entenc- em va dir-. La llibertat és el que ens fa homes i dones de veritat, és el tresor més preuat de qualsevol ésser i aquests peixos lluiten, salten per la seva llibertat, però aquest home no pot suportar estar sense la mar, el soroll de les ones, el tou de la sorra, l'olor de salnitre, la canoa, la xarxa i els peixos. Deixaria de ser un pescador, podria nodrir-se sense menjar peixos, però no podria viure sense ells.

Daniel Jiménez (S1)

10

HISTÒRIA 9

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponía, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb els sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Però jo sempre m'espavilava per acostar-me a sentir el que deia la gent gran. Em pensava que escoltant les seves converses aprendria coses importants. La veritat és que m'agradava ser molt tafaner, especialment quan veia que els grans s'ajuntaven per parlar de coses que m'interessaven.

El que realment desitjava aquells dies era saber el gran misteri de l'estranya cicatriu d' en Pere. Des que vaig començar a estiuejar a casa de l'àvia, allò s'havia convertit en una mena d'obsessió i en un dubte realment enigmàtic. Com que fins aleshores no havia pogut assabentar-me del perquè d'aquella marca, m'havia inventat, per mi mateix, algunes explicacions: potser en Pere havia estat pirata i en un enfrontament a mort, un altre pirata li va ratllar la cara amb

la seva espasa, en Pere hauria d'haver guanyat és clar! Ho pensava així perquè en Pere mai havia portat un pegat a l'ull ni molt menys tenia una cama de fusta! També vaig arribar a imaginar que en Pere segurament havia viscut grans aventures mar endins. Aquella marca se l'havia fet lluitant contra un tauró, però no qualsevol tauró, havia de ser un tauró assassí! Igualment en Pere va sortir guanyant, no cal explicar per què...

Llavors va ser un dia que els grans feien una rodona — ningú se'n va adonar que jo m'amagava sota la taula— que vaig sentir una cosa lletja, dolenta i falsa d' en Pere. Eren només calúmnies, infàmies! contra en Pere a qui jo m'estimava tant. Mentre que tothom reia, hi havia algú al mig dient coses de la seva cicatriu:

— Un dia anava tan borratxo que va caure d'un petit pont pel camí que va cap a casa seva. Per sort no va morir...

— Què dius? Diuen les males llengües que només arribar-hi, la seva dona el va estovar! Des de llavors que no beu ni gota...

- *Res d'això!* -va dir un altre, afegint que en Pere s'havia fet la cicatriu barallant-se per l'amor d'una dona.

Quan vaig sentir això, vaig sortir corrent a buscar a en Pere. No podia ser veritat tot allò que es deia d'ell! Per això quan vaig trobar en Pere li vaig preguntar, precipitadament, sense pensar, amb tota la meva impaciència, i fins i tot sense cap sensibilitat:

— Pere! Pere! És veritat que abans eres un borratxo i que per això tens aquesta cicatriu a la cara?

De cop vaig sentir una forta escalfor a la meva orella dreta. Ai, Mare de Déu! Era la meva àvia que adonant-se que feia el tafaner va anar a buscar-me de seguida, i abans que en Pere respongués em va enganxar l'orella i em va entrar a casa dient-me:

-Hauries d'aprendre a ser més educat i discret!

Vaig passar tota la tarda omplint fulls amb aquesta frase que em sentenciava, mentre que la meva àvia deia darrere meu:

-Fins que facis mil vegades!

L'endemà, vaig aixecar-me del llit molt calmat i tranquil. El càstig havia fet el seu efecte. La meva àvia m'havia preparat un suc de taronja i un pa torrat amb crema de xocolata per esmorzar. Com cada dia. Però aquell dia no li vaig dir:

-Un altre cop el mateix!

Aquell dia vaig estar tot el dia pensant el que li vaig preguntar a en Pere. La meva consciència no em deixava en pau. *Vaig ser tan desagradable!* Quan m'acostava cap a la plaça vaig veure un altre cop aquella colla d' homes xerraires. Ara no en volia saber res. No vaig entretenir-me i vaig tornar sense voltar gaire. Vaig esperar a casa de l'àvia tota la tarda, des de la finestra mirava cap el mar esperant el moment que aparegués en Pere ancorant el vaixell.

El sol començava a pondre's, apareixia en Pere i jo sortia corrent cap al port!

— Pere, Pere!

— Hola, noi! Encara vols saber per què tinc aquesta cicatriu a la cara?- va dir clarament desconfiant de mi.

I jo, veient que portava uns peixos molt grossos, quasi tan grossos com la meva alçada, li vaig respondre:

-Vull que m'ensenyis a pescar taurons, iguals que aquests! Fins i tot podries ensenyar-me a ser pirata... – vaig afegir quan vaig veure una foto penjada on sortia en Pere abraçant-se amb uns homes sospitosos mentre sostenien cerveses a les mans...El meu heroi tornava a ser-hi, des de llavors cada estiu era una aventura.

Elvia Aguilar (S1)

HISTÒRIA 10

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponia, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Això em tenia intrigat i, frisós, un bon dia en què l'àvia em va enviar al bar "El Xarel·lo" a buscar una mica d'aiguardent, vaig topar de nassos amb en Lluís, el cara-xuclat i el panxacontent d'en Joanot i en veure'm varen deixar de parlar. Això ja era massa!

I els vaig preguntar:

-Per què sempre calleu quan arribo? Ja sé que malparleu d'en Pere.

Els em varen mirar i em van dir:

-Tu, marrec, ets un tafaner i millor que no t'acostis a en Pere, si no vols acabar com en Ramonet.

S'aixecaran i marxaren deixant-me allà palplantat

Però estava decidit, aquell estiu esbrinaria què passava amb en Pere.

Després de dinar, li vaig preguntar a l'àvia Caterina.

-Què passa amb en Pere?

-Quimet, millor que ho deixis córrer, és una cosa que va passar fa molt de temps i els nens no n'han de fer res.

Jo més entossudit que una mula:

-Àvia, sempre em dius que ja no sóc cap nen, si us plau, si us plau.

Em va fer seure al seu costat i va començar:

-En Ramonet era un voltor però amb cara de bon jan. Ell i en Pere treballaven al mateix vaixell de pesca. Una nit en què es va desfermar una gran tempesta, ells dos estaven a coberta, varen començar a discutir i un fort cop de vent va fer caure al mar en Ramonet, el varen buscar tota la nit, però no se n'ha sabut mai més res. En arribar a port i córrer la notícia, els malpensats, varen començar a dir que segurament en Pere l'havia llançat per la borda en no perdonar-li el mal que li feia a la Maria.

-Qui era la Maria?, àvia.

-La Maria era la dona d'en Ramonet, una bona noia, que es va casar enamorada, però de seguida es va adonar que en Ramonet era un bala perduda a qui només agradava el joc i el beure i quan tornava a casa begut ho pagava amb ella.

-Àvia, tu creus que el va matar?

-No!, no ho crec, en Pere és un bon home, però ja saps com és la gent de poble. Des d'aleshores li han fet el buit i ningú ha tornat a pescar amb ell.

L'endemà, quan tornava a vagarejar pel port, vaig veure en Pere arrançant les seves xarxes i m'hi vaig acostar.

-Pere, ahir l'àvia em va explicar el que diuen de tu al poble. Et puc preguntar una cosa?

Ell em mirà amb un somrís forçat i digué:

-Vols saber si ho vaig fer?

-No!, jo no crec que ho fessis.

-Doncs, què vols saber?

-Tu estimaves la Maria? Et feia mal que en Ramonet la tractés tan malament?

-Sí, estimava la Maria i encara l'estimo. Si en Ramonet no hagués caigut a l'aigua, un dia o altre segur que l'hauria matat. Però com es diu, no es pot matar un mort.

-On és ara, la Maria?

-La Maria és a França, va conèixer un bon home i ara és feliç.

-I tu, ets feliç?

-Jo també, per fi no haig de patir per la meva germana...

Montse Febrer (S1)

HISTÒRIA 11

És ara quan la tarda va fonent-se que penso en aquell sol de quan jo era infant i, mirant com es ponia, contemplava el retorn de les barques de pesca al port de Voramar.

Com cada estiu, l'àvia Caterina m'esperava a l'andana, riallera i enèrgica, amb el sis-cents que acabava d'estrenar. M'abraçava amb força i deia: "Ai, Quimet, com has crescut". Ho deia amb la il·lusió que deixés de ser tan escanyolit.

Als matins vagarejava pel port i sempre volia ajudar -més aviat destorbava- a en Pere, un pescador amb una barba blanca que li emmarcava la cara, però que no amagava la cicatriu profunda de la galta dreta. Tenia un tarannà sorrut i solitari i quan els grans en parlaven, si t'hi acostaves, callaven...

Un dia quan baixava a esmorzar vaig decidir preguntar a l'àvia Caterina què passava amb en Pere, amb l'esperança de trobar-me amb una història plena de misteri, com les que m'explicava l'àvia abans d'anar-me'n a dormir.

- Àvia?
- Dignes, rei.
- Quina és la història d'en Pere?
- Què dius ara? Quin Pere?
- D'en Pere de Cal Sorrut, àvia!

L'àvia Caterina volia aparentar normalitat amb la seva estranyesa, però jo intuïa que hi havia alguna cosa que no em volia dir.

- Oh!... En Pere...
- Sí, àvia, sí, el de Cal Sorrut, -vaig dir remarcant "Cal Sorrut" perquè no hi hagués cap dubte de quin Pere parlava-. Per què té la cicatriu? Què li va passar?
- Ai, Quimet! Sempre vols veure un misteri on no hi ha res! – va dir ella amb una riallada que a mi em va semblar més aviat forçada-. Fa molts anys va caure del vaixell durant una tempesta i es va fer mal a la cara amb una roca.

Tot i que l'explicació que em va donar ella era coherent, em vaig adonar que volia fugir d'estudi, però no vaig preguntar més perquè, coneixent l'àvia Caterina, sabia que no me'n diria res més.

Aquell matí, després d'esmorzar, me'n vaig anar al port com feia cada dia des que havia arribat a Voramar, però després d'una estona em vaig adonar que el cel era fosc i vaig tornar a casa per agafar un jersei de màniga llarga perquè no volia que l'àvia em renyés. Quan vaig entrar a casa vaig sentir la veu familiar de la senyora Riera, una veïna de l'àvia molt dolça que sempre m'agafava les galtes amb una força impossible d'imaginar en una persona de la seva edat. Anava a saludar-la quan vaig sentir que parlaven i, com el nen curiós que era, em vaig quedar darrere la porta de la cuina escoltant el que estaven dient.

- I què li has dit, al nen?
- Doncs imagina't! Li he dit la primera cosa que m'ha passat pel cap, -va dir l'àvia Caterina- que s'havia fet la cicatriu quan va caure al mar durant una tempesta...
- Però això és veritat, així doncs, per què estàs tan amoïnada?
- Perquè li he explicat que estava en un vaixell quan va caure.
- Ai, Caterina! I per què no li has explicat la veritat?
- Ai, Eulàlia! –va dir imitant l'expressió d'abnegació de la senyora Riera- Que volies que li expliqués tot i que ell també pensés que el Pere i jo estàvem enganyant la seva dona?

En aquell moment el meu cap bullia amb tanta informació, intentant donar sentit a tot allò que havia escoltat "L'àvia i el Pere?... L'àvia i el Pere!" I en aquell mateix instant em vaig adonar que estava parlant en veu alta.

- Quimet! –L'àvia Caterina treia foc pels queixals.- Quantes vegades t'he dit que no s'ha d'escoltar les converses dels adults! Que no t'ensenyen res els pares?
- Però... però jo...
- Tu, què? Tu només demanaràs disculpes a la senyora Riera i prou!
- Disculpi, senyora Riera, no ho tornaré a fer mai més.
- No passa res, Quimet, tots –va dir la senyora Riera remarcant el tots- ens equivoquem alguna vegada. Els adults també.

I mentre sentenciava amb aquestes paraules, es va acomiadar de nosaltres dos; de l'àvia amb una abraçada i de mi amb un petó i un pessic a les galtes, com sempre feia.

Les paraules de la senyora Riera van fer pensar l'àvia Caterina i, finalment, arribà a la conclusió que l'Eulàlia tenia raó: seria millor explicar tota la veritat d'un cop i posar un punt final als rumors dels veïns. I amb tota la determinació de què disposava m'agafà la mà i em va fer seure en una cadira de la cuina, va respirar profundament i m'explicà la historia.

- El Pere i tu, àvia?
- Sí rei, el Pere i jo.
- Però àvia... perquè no heu dit mai res, que sou germans?
- Quimet, quan siguis una mica més gran entendràs que no és una situació fàcil. El besavi estimava molt la mare d'en Pere, però els seus pares no volien que es casés amb ella perquè no es feien amb la seva família. I la mare d'en Pere es va casar amb un altre home i el besavi amb la besàvia, a la qual va estimar moltíssim.
- Ja ho sé, àvia, però potser la dona del Pere i el seu fill no estarien morts si ho haguéssiu dit!
- Nosaltres ho havíem descobert aquell mateix dia, rei, no vam tenir temps d'explicar res... El fill d'en Pere va sortir corrent cap al mirador després de veure'ns parlar (pensant que els rumors que deien que estàvem enganyant la seva mare eren certs) i va caure a l'aigua perquè la barana estava trencada. I després de la mort del seu fill la seva dona cada vegada es trobava pitjor i el dia de l'aniversari de la mort del nen es va llançar des del mirador.
- Ai, àvia! Quina pena! I en Pere, què va fer?
- En Pere va intentar rescatar-la, però la força de l'aigua el va llançar contra unes roques i va perdre els sentits. Així es va fer la cicatriu.
- I després, àvia?
- Després ja no calia explicar res. El Pere cada dia es tornava més solitari i no permetia que ningú parlés d'allò que havia passat.

- Ai, àvia, pobre Pere!
- Sí, rei, per això no has de molestar-lo amb les teves històries, ell ja té la seva pròpia.
- Àvia... i quan és l'aniversari? –vaig preguntar sense donar importància a la pregunta-
- Avui, rei. Aquesta nit a les dotze farà ja 25 anys.

15

Aquell vespre, després de sopar, li vaig dir a l'àvia que volia llegir una mica abans d'anar-me'n a dormir, li vaig fer un petó ben gros i vaig pujar a la meva habitació a esperar. A tres quarts de dotze, l'àvia Caterina va tancar la porta de la seva habitació i, sense fer soroll, vaig agafar un jersei i me'n vaig anar cap al mirador decidit que, aquesta nit, el Pere no hi estaria tot sol. Això sí, li vaig deixar una nota a l'àvia perquè no es preocupés.

La nit era fresca i el cel estava ennuvolat però no plovia pas. El mirador semblava desert, però al fons podia distingir una figura, que jo sabia que era la d'en Pere. Caminava a poc a poc, pensant que injusta havia estat la vida amb ell i, quan vaig arribar al seu costat li vaig agafar la mà.

El Pere em va mirar esmaperdut, però en comptes de dir-me alguna cosa perquè marxés, m'estrenyí la mà i ens vam quedar allà tots dos, junts, fins que el sol va sortir alt i brillant allà en l'horitzó.

I és ara, quan la tarda va fonent-se que penso que el Pere de Cal Sorrut potser no era pas tan sorrut com semblava. Només era una persona que havia patit la mort de les persones que més estimava i això fa sorruda la persona més dolça del món.

I pensant en aquell sol, recordo també les barques del port de Voramar i un nen que, de des d'aquell dia, va aprendre a relacionar-se amb el món d'una manera diferent, més directa i més amable, i amb moltíssimes ganes d'explicar tot allò que sentia.